

Ce este închinarea/adorarea?

## Gânduri despre închinare/adorare (1)

Ce este închinarea/adorarea?

**Versete călăuzitoare:** Matei 4.10; Ioan 1.23

### A te închina înseamnă a-I dăruia ceva lui Dumnezeu

**1 Cronici 29.13,14:** Și acum, Dumnezeul nostru, Îți mulțumim și laudăm Numele Tău cel glorios. Dar cine sunt eu și ce este poporul meu, ca să putem dăruia de bunăvoie în felul acesta? Pentru că totul este de la Tine și din mâna Ta primim ce Îți aducem.

În limba greacă există două cuvinte pentru închinare: *proskuneo* și *latreno*. Primul cuvânt înseamnă „a se pleca” sau „a aduce omagiu”, „a se prosterna, a îngenunchea pentru a se închina” (Matei 2.2,11; 4.10; Ioan 4.20,21; Apocalipsa 4.10). În Vechiul Testament, cuvântul cel mai des folosit pentru închinare înseamnă și „a se prosterna”; se găsește, de exemplu, în Geneza 18.2. Cel de-al doilea cuvânt, care este mai des folosit pentru închinarea în Locul sfânt, este adesea tradus prin „slujire” sau „a sluji” (Evrei 9.1,6,9,14; 10.2; Filipeni 3.3); dar traducerea corectă trebuie să fie „închinare” și „a se închina”.

Sensul general, așadar, pentru cei care se apropie de Dumnezeu, este să Îl laude pe El, Tatăl, și să Îi dea slavă în raport cu ceea ce este El în Sine Însuși. A se închina înseamnă a da ceva lui Dumnezeu (1 Cronici 29.13.14).

Adesea, închinarea este și opusul rugăciunii, pentru că în rugăciune se cere de obicei ceva, în închinare se dăruiește ceva lui Dumnezeu. Este adevărat, ne putem închina lui Dumnezeu și în rugăciune, iar această închinare include sensul obișnuit al cuvântului, dar mă pot ruga fără să mă închin.

De obicei se crede că „închinarea publică”, serviciul divin public, este pentru ca păcătoșii să se convertească prin predică sau pentru ca credincioșii să fie edificați. Predicarea Evangheliei către necredincioși nu este închinare, chiar dacă aceasta poate duce la închinare, ca rezultat într-o inimă care se deschide pentru harul lui Dumnezeu. De asemenea, închinarea nu este meditarea la Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta poate avea ca rezultat lauda în rândul celor răscumparați de Domnul.

Amestecarea slujbei Evangheliei cu slujba de închinare este periculoasă și este de natură să distrugă diferența pe care Dumnezeu a făcut-o între lume și biserică. Ascultarea unei predici nu este închinare. Predicarea își are originea la Dumnezeu și coboară de sus la ascultător, în timp ce închinarea urcă la Dumnezeu din inima credinciosului. Din păcate, închinarea aproape că s-a pierdut în creștinătate! Lumea este invitată să se închine lui Dumnezeu, în timp ce poporul lui Dumnezeu este amestecat în aceasta. Apoi, în cadrul aceleiași întâlniri, Evanghelia este predicată necredincioșilor. Cuvântul lui Dumnezeu vrea să țină aceste două lucruri separate; satana le-a amestecat în detrimentul copiilor lui Dumnezeu și spre dezonoarea Domnului, căci este scris: „Jertfa celor răi este o urâciune pentru Domnul” (Proverbele 15.8; 21.27; compară și cu Isaia 1.10-15 și Psalmul 50.14-21).

Adevărata închinare nu este altceva decât răspunsul inimii pline de bucurie și mulțumire față de Dumnezeu, atunci când aceasta este plină de binecuvântările primite de sus. ... Este reverența și adorarea lui Dumnezeu datorită a ceea ce este El în Sine Însuși și a ceea ce El

Ce este închinarea/adorarea?

este pentru cei care I se închină. Închinarea este ceea ce ne va preocupa în ceruri, iar aici, pe pământ, este deja un privilegiu binecuvântat pentru noi. ... Închinarea este un omagiu colectiv adus lui Dumnezeu, fie de îngeri, fie de oameni. ... A-L lăuda pe Dumnezeu înseamnă a-I mulțumi, iar adevărata închinare înseamnă a ne aminti, printr-o plecăciune spirituală, de însușirile lui Dumnezeu, de harul și de puterea Sa. În închinare ne apropiem de Dumnezeu și ne adresăm Lui. (J.N. Darby)

## Închinarea iudaică și închinarea creștină

**Evrei 9.7,8:** Dar, în partea a doua intră numai marele preot, o dată pe an, și nu fără sânge, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru greșelile poporului. Prin aceasta Duhul Sfânt arată că drumul spre Locul Preasfânt nu era încă deschis, ...

**Evrei 10.19,20:** Astfel, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o deplină libertate să intrăm în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care El ne-a deschis-o prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său, ...

Citește Evrei 9 și 10.

Sub Lege, Dumnezeu era cunoscut ca fiind Cel care cere, nu Cel care dă. Binecuvântarea Sa se baza pe ascultarea de poruncile Sale. El locuia în întuneric (Deuteronomul 4.11; 5.22,23). El nu S-a revelat. Nu că Legea ar fi fost rea (dimpotrivă, ea este sfântă, dreaptă și bună), dar omul păcătos nu putea să se conformeze cerințelor sale drepte. Dacă nu ar fi fost încălcată, Dumnezeu ar fi fost cel care ar fi primit. Dar, în Evanghelie, El este întotdeauna cel care dăruiește! El a dat tot ce avea mai bun pentru cei care nu meritau decât pierzarea veșnică.

Epistola către Evrei descrie diferența dintre poziția unui israelit și cea a unui creștin credincios. Pentru israelit, calea spre Locul Preasfânt nu era încă deschisă (Evrei 9.8). Jertfele oferite nu puteau încă să înlăture păcatul (Evrei 9.9; 10.4,11). Marele preot trebuia să jertfească pentru propriile păcate (Evrei 5.3). Dar creștinul credincios este desăvârșit pentru totdeauna (Evrei 10.14), conștiința lui este curățată (Evrei 9.14). El are astfel acces deplin în Locul Preasfânt, căci perdeaua s-a rupt și calea spre Dumnezeu este deschisă (Evrei 10.19-22).

Harul lui Dumnezeu este sursa tuturor lucrurilor: Dumnezeu este Cel care dăruiește!

## Darul lui Dumnezeu - baza închinării copiilor Săi.

Citește Ioan 4.1-30.

**Ioan 4.10:** Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zice: «Dă-Mi să beau!», tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie.

Aceste cuvinte ale lui Isus vorbesc despre râurile harului lui Dumnezeu care curg de la Fiul prin Duhul Sfânt în inimile noastre; și așa cum apele unui râu se întorc la izvorul lor, la fel se întâmplă și cu închinarea. Ea este expresia sufletului care L-a cunoscut pe Dumnezeu ca Dătător; Îl cunoaște pe Fiul, prin care darul coboară din cer; a gustat apa vie a lui Dumnezeu, Duhul Sfânt. Prin acest Duh a obținut în inima sa un izvor de apă vie, care izvorăște în viața veșnică, iar prin închinare și laudă se ridică din nou la izvorul său (Ioan 4.10,14,21). Este răspunsul unui suflet care a descoperit că este mântuit și sfințit prin hotărârea lui Dumnezeu și că această hotărâre a fost împlinită de Dumnezeu Fiul, printr-o jertfă care a șters păcatele pentru totdeauna, oferindu-i astfel păcătosului o conștiință complet curățată. Duhul Sfânt dă mărturie despre aceasta

Ce este închinarea/adorarea?

păcătosului: „Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor” (Evrei 10.7-17).

Sufletul unui astfel de credincios strigă: „Ava, Tată”, Nume revelat tuturor celor care au primit „darul lui Dumnezeu” și cărora El le-a dat „dreptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1.12). Ei fac parte dintre „adevărații închinători”, pe care Tatăl îi caută pentru a se „închina Lui în duh și în adevăr” (Ioan 4.23).

## Aducând lui Dumnezeu roadele pe care El le dorește

Citește Deuteronomul 26.1-11.

**Deuteronomul 26:1,2:** Când vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău de moștenire și o vei stăpâni și vei locui în ea, să iei din pârğa tuturor roadelor ogorului, pe care le vei strânge din țara ta, pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău, și să le pui într-un coș și să te duci la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău ca să facă să locuiască Numele Lui acolo.

Când israeliții au ajuns în țara Canaan, trebuiau să aducă jertfe lui Dumnezeu din primele roade ale pământului, în locul pe care îl alesese El, pentru ca Numele Său să locuiască acolo. Israelitul credincios trebuia să meargă la marele preot și să mărturisească în fața lui că acum intrase în țara pe care Dumnezeu i-o dăduse; și, oferind lui Dumnezeu coșul său cu primele roade, dădea astfel mărturie despre acest fapt. Fără a intra mai întâi în țara promisă, fără a intra în posesia ei și fără a locui în ea, un astfel de serviciu de închinare nu era posibil. Pentru noi, în calitate de creștini, aceasta înseamnă că ne închinăm în măsura în care suntem conștienți de binecuvântările care ne-au fost date în Isus Hristos (Efeseni 1.3; 2.4-6,18).

Atunci israelitul trebuia să spună: „Și să răspunzi și să zici înaintea Domnului Dumnezeului tău: «Tatăl meu era un arameu gata să piară și a coborât în Egipt cu puțini oameni, și acolo a locuit temporar și acolo a ajuns o națiune mare, puternică și numeroasă. Și egiptenii ne-au asuprit și ne-au chinuit și au pus robie grea peste noi. Și noi am strigat către Domnul Dumnezeul părinților noștri și Domnul a auzit glasul nostru și a văzut chinul nostru și truda noastră și asuprirea noastră. Și Domnul ne-a scos din Egipt cu mână tare și cu braț întins și cu groază mare și cu semne și cu minuni; și ne-a adus în locul acesta și ne-a dat țara aceasta, țară în care curge lapte și miere! Și acum, iată, am adus pârğa roadelor pământului pe care Tu mi l-ai dat, Doamne». Și să le pui jos înaintea Domnului Dumnezeului tău și să te închini înaintea Domnului Dumnezeului tău.” (Deuteronomul 26.5-10). Apoi a prezentat aceste daruri înaintea Domnului Dumnezeului său și și s-a închinat înaintea Lui.

Amintirea condiției sale de păcătos vinovat îl face pe închinător să se închine cu și mai multă ardoare. „Roadele”, pe care el le oferă lui Dumnezeu, sunt „rodul buzelor care mărturisesc numele Lui” (Evrei 13.15); acestea sunt „jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (1 Petru 2.5). O astfel de cântare de laudă este „plăcută” (Psalmul 147.1); ea vine din ceea ce Duhul Sfânt l-a făcut pe credincios să descopere despre Mântuitorul și Domnul său Isus Hristos.

Aceasta este închinare. Cel care se închină este el însuși așezat în locurile cerești în Hristos, binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale; el îi oferă Domnului roadele prețioase ale laudei și închinării, care vin din inima sa, care este plină de Hristos.

Ce este închinarea/adorarea?

## Tată caută închinători

Citește Ioan 4.1-26 și 1 Ioan 3.2.

**Ioan 4.23:** Dar vine un ceas, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui.

Israel era fiul lui Dumnezeu, întâiul născut al Lui (Exodul 4.22); fiii lui Israel erau fiii Celui etern, Dumnezeul lor (Deuteronomul 14.1). Dumnezeu era Tatăl lui Israel, iar Efraim era primul Său născut (Ieremia 31.9). Dar ei nu I se închinaseră niciodată lui Dumnezeu ca Tată: „Nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere” (Matei 11.27). Această revelație este una personală: Să-L cunoști pe Dumnezeu în relația Sa cu poporul Său ceresc ca Tată și să I se te închini ca atare.

Această cunoaștere o avem prin Fiul: „Singurul Fiul, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). După lucrarea Sa desăvârșită, Domnul Isus i-a introdus pe ai Săi în această unire cu Tatăl: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru” (Ioan 20.17). Apostolul Ioan scrie copiilor credinței: „Vă scriu, copiilor, pentru că L-ați cunoscut pe Tatăl” (1 Ioan 2.13).

Israelii trebuiau să meargă de trei ori pe an la Ierusalim, pentru a se închina (Deuteronomul 16.16). În timpul Împărăției milenare, toate națiunile vor urca în fiecare an la Ierusalim, pentru a se închina (Zaharia 14.16-19). Dar Dumnezeu caută adevărați închinători, pentru care închinarea nu este o formă exterioară, ci o chestiune care ține de inimă.

În Ioan 4.21, Domnul îi spune femeii de la fântâna din Sihar: „Vine un ceas când nici pe muntele acesta și nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui”. Numele Tatălui a fost prezentat acestei biete femei păcătoase ca Unul la care să se închine din inimă, atunci când inima va fi reînnoită prin har. Fără îndoială că acest Nume trebuia să o atragă, căci ce poate fi mai frumos pentru sufletul unei orfane decât Numele Tatălui? Cu toate acestea, ea nu putea încă să înțeleagă acest adevăr, dar va veni ceasul când va înțelege, căci numai Domnul cunoaște acel ceas. Nici măcar ucenicii, care erau mereu cu Domnul, nu au înțeles Numele Tatălui până când Domnul Isus nu le-a dezvăluit Numele Tatălui înainte de cruce, deși fuseseră învățați de El să rostească Numele Tatălui în rugăciune (Ioan 14.7,10; Matei 6.7,13).

Să nu uităm că moartea Domnului Isus și învierea Sa au fost necesare pentru ca cineva să înțeleagă această nouă legătură ca fiu cu Tatăl. El Însuși a spus-o: „Dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12.24). El a trebuit să moară și să învie înainte de a putea să Se arate Mariei Magdalena și să-i spună: „Mergi la frații Mei și spune-le: «Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru»” (Ioan 20.17). Hristos a trebuit să se înalțe la cer și Duhul Sfânt a trebuit să coboare, înainte ca fiul nou-născut să poată striga: „Ava, Tată” (Ioan 20.17,22; Romani 8.15).

Numai fiii pot să-L cunoască și să I se închine Tatălui. Numele tatălui nostru fizic este cunoscut ca atare doar de către familie. La fel se întâmplă și cu cei care au fost primiți în Cel Preaiubit; numai ei cunosc cu adevărat Numele Tatălui. Numai prin intermediul fiilor este onorat Numele Său. Domnul Isus spune: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Te voi lăuda în mijlocul adunării” (Evrei 2.12).

## Cui ne închinăm noi?

**Matei 4.10:** Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.

**Marcu 1.10,11:** Și îndată, ieșind din apă, a văzut cerurile deschise și pe Duhul, ca un porumbel, coborând peste El. Și a venit un glas din ceruri: „Tu ești Fiul Meu Preaiubit, în Tine Îmi găsesc plăcerea“.

Domnul Isus i-a răspuns lui satan, care voia să-L ispitească cu gloriile lumii: „Domnului Dumnezeul tău să te închini și numai Lui să-I slujești” (Matei 4.10). Când a constatat că poporul Său Îl respinge, a spus: „Te laud, Tată, Domn al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta” (Matei 11.25). Domnul Isus se închină lui Dumnezeu, Tatăl Său.

Apostolul Pavel cunoștea un Dumnezeu și un Tată care l-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, în Hristos (Efeseni 1.3), iar această cunoaștere i-a umplut atât de mult inima de adorare, încât lauda s-a înălțat către Dumnezeu, care a făcut ca râurile harului Său să curgă în inima lui.

La fel și Petru; și el cunoștea un Dumnezeu și un Tată care îl născuse din nou „prin învierea lui Isus Hristos dintre morți” (1 Petru 1.3), iar acest gând i-a umplut la fel de mult inima de laudă, încât închinarea s-a înălțat către Dumnezeul și Tatăl Domnului Isus Hristos, care l-a binecuvântat în acest fel.

Cine este cel căruia trebuie să ne închinăm? Să ascultăm răspunsul în următoarele versete: „Și îndată, ieșind din apă, a văzut cerurile deschise și pe Duhul, ca un porumbel, coborând peste El. Și a venit un glas din ceruri: „Tu ești Fiul Meu Preaiubit, în Tine Îmi găsesc plăcerea“. (Marcu 1.10,11). Aici se revelează Trinitatea: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt; trei Persoane, fără îndoială distincte și totuși, așa cum se spune în altă parte, „Domnul Dumnezeu nostru este un singur Domn” (Deuteronomul 6.4).

Serafimii își acoperă fețele înaintea Lui și spun neîncetat: „Sfânt, sfânt, sfânt” (Isaia 6.2,3). Cei douăzeci și patru de bătrâni cad cu fața la pământ și I se închină, zicând: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești gloria și onoarea și puterea, pentru că Tu ești Acela care ai creat toate și datorită voii Tale ele erau și au fost create!” (Apocalipsa 4.10,11). Aceeași onoare se cuvine și Fiul, căci „prin El au fost create toate lucrurile” (Coloseni 1.16). El este, de asemenea, Dumnezeu și Mântuitorul care „ne-a mântuit prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt” (Tit 3.4,6).

Dacă închinarea este îndreptată către Tatăl, în același timp ea Îl are ca subiect pe Fiul. El este punctul central al laudei și va rămâne așa pentru toată veșnicia, așa cum Îl vedem în Apocalipsa 5 ca Miel în mijlocul tronului. Căci prin El lauda noastră urcă până la Tatăl. După cum am spus, Dumnezeu este subiectul adevăratei închinări, Hristos conținutul ei și Duhul Sfânt puterea ei.

„Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric” (1 Ioan 1.5). El este un Dumnezeu care nu poate avea părtașie cu răul, astfel încât, „dacă noi [creștinii] spunem că avem părtașie cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu practicăm adevărul” (1 Ioan 1.6). Așadar, să fim atenți să nu umblăm în întuneric și să ne închinăm împreună cu cei care nu au absolut nicio părtașie cu El.

„Dumnezeu este dragoste. În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este

Ce este închinarea/adorarea?

dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4.8-10). Este Acesta Dumnezeuul la care ne închinăm? Îl cunoaștem pe Dumnezeuul care este dragoste în Sine Însuși; care ne-a iubit pe când eram încă fără Dumnezeu; care, pe când eram încă păcătoși, L-a dat pe Hristos să moară pentru noi; care, pe când eram încă vrăjmași, ne-a împăcat cu Sine prin moartea Fiului Său? Atunci să dăm slavă acestui Dumnezeu care S-a descoperit pe deplin (Romani 5.6-11). Să ne închinăm deci Lui cu deplină încredere - în comuniune cu cei care au aceeași încredere în El, pentru că Îl cunosc.

*O, Doamne, pentru marea Ta putere de iubire  
să-Ți fie aduse închinare și mulțumire  
de către mulțimea Ta răscumpărată  
din veșnica pierzare, odată condamnată,  
salvată-acum de marea Ta putere de iubire.*

*O, Doamne, puterea dragostei Tale mari  
mi-a adus ajutor în timpul potrivit.  
De moartea veșnică Tu m-ai salvat  
și de-a păcatului povară Tu m-ai eliberat.  
O, minunată și puternică putere de iubire!<sup>1</sup>*

---

Titlu original: „Pensées sur l'adoration (1)”  
Cu permisiunea: <http://www.bible-notes.org>

---

<sup>1</sup> Dintr-o veche carte de cântări.